

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กุลหลาบ มัลลิกะมาส. วรรณคดีวิจารณ์. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2522.
- ปริตตา เฉลิมเผ่า. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ตัวอย่างการวิเคราะห์เรื่องเล่าแบบ Myths. ศูนย์วิจัยมหาวิทยาลัยศิลปากร, 2527. (อัดสำเนา).
- ปรีชา ช่างขวัญสิน. ศิลปะการเขียน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์เทพประทานพร, 2525.
- ผะอบ โปษะกฤษณะ. ลักษณะเฉพาะอย่างของภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : บำรุงสาส์น, 2526.
- วิระพล สุวรรณันท์. ลูกเล่นกลเม็ด เล่ม 1. กรุงเทพมหานคร : บริษัท ประยูรวงศ์ จำกัด, 2524.
- ศิริชัย ศิริกายะ. "ผู้ถนัด." ใน วารสารนิเทศศาสตร์. ฉบับที่ 8 (2531) : 75 - 76.
- ศิริชัย ศิริกายะ และกาญจนา แก้วเทพ. ทฤษฎีการสื่อสารมวลชน. คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.
- ศิลปชัย ชาญเฉลิม. (นายหนหวย). ชมรมนักจัดรายการวิทยุแห่งประเทศไทย. ม.ป.ท. : 76 - 104.
- ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา, กรมการศึกษานอกโรงเรียน. การสำรวจสถานการณ์รับฟังสถานีวิทยุเพื่อการศึกษาประชาชน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา, 2531.

บรรณานุกรม (ต่อ)

สถิติแห่งชาติ, สำนักงาน. การสำรวจเกี่ยวกับสื่อมวลชน (วิทยุและโทรทัศน์). กรุงเทพมหานคร : สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2527.

สุตกรัก จรรยาวัช. "กลยุทธ์การสื่อสารของการคุ้มครองผู้บริโภค". วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาการสื่อสารมวลชน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.

สุธิวงค์ พงศ์ไพบูลย์. วรรณคดีวิเคราะห์. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2525.

สุภาพ คลีขจาย. (ผู้พูด). ข่าววิทยุโครฟิ่ง. อภิปรายทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย. 26 กุมภาพันธ์ 2533.

อำนาจ สอนอิมศาสตร์. (ผู้พูด). ข่าววิทยุโครฟิ่ง. อภิปรายทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย. 26 กุมภาพันธ์ 2533.

สัมภาษณ์

จิราภรณ์ ยั่งรอด. สัมภาษณ์, 29 พฤศจิกายน 2533.

ทองหล่อ เวณจันทร์. สัมภาษณ์, 21 มิถุนายน 2532.

นคร เมฆไกรสร. สัมภาษณ์, 21 พฤษภาคม 2533.

ปรีชา ทรันย์โสภา, 17 สิงหาคม 2532.

วัชร มาณะชัย. สัมภาษณ์, 15 กุมภาพันธ์ 2533 และ 26 เมษายน 2533.

ศรีรุ่ง รุ่งนิเศษ. สัมภาษณ์, 15 กุมภาพันธ์ 2533 และ 26 เมษายน 2533.

บรรณานุกรม (ต่อ)

ศิลาปชัย ชาญเฉลิม. สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2532.

ศุภวรรณ ลัจจงษ์. สัมภาษณ์, 26 เมษายน 2534.

สง่า อารัมภีร์. สัมภาษณ์, 2 กรกฎาคม 2532.

อำนาจ สอนอิมศาสตร์. สัมภาษณ์, 3 สิงหาคม 2532.

ภาษาอังกฤษ

Bauer, Caroline F. Handbook of Storyteller. New York : The American Library Associate, 1979.

Berger, Arthur Asa. Media Analysis Techniques. California : SAGE Publications, 1984.

Bird, Elizabeth S. and Dardenne, Robert W. Myth, Chronicle and Story Exploring the Narrative Qualities of News. In James W. Carey (ed.), Media, Myths and Narratives, Television and the Press. California : SAGE Publications, 1988. pp. 65 - 83.

Cicourel, A.V. Cognitive Sociology. Baltimore : Md. Penguin Books, 1973.

Darnton, Robert. Writing News and Telling Stories. Daedalus 104, 1975.

Demar Co., Ltd. Media Index - Greater Bangkok, 1989. (Unpublished Manuscript).

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Fisher, Walter R. "The Narrative Paradigm : An Elaboration". In Journal of Communication Monographs. 52 (December 1985), pp. 347 - 364.
- _____. "Narration As A Human Communication Paradigm : The Case of Public Moral Argument". In Journal of Communication Monographs. 51 (March 1984), pp. 1 - 10.
- _____. "The Narrative Paradigm : In the Beginning." In Journal of Communication. 35 (1985), pp. 74 - 79.
- _____. "Clarifying the Narrative Paradigm." In Journal of Communication Monographs. 56 (March 1989), pp. 55 - 58.
- Fiske, John. Introduction to Communication Studies. New York : Mathew & Co., 1982.
- Garfinkel, H. Studies in Ethnomethodology. New Jersey : Prentice Hall, 1967.
- Gough, Howard. Planning Producing Presenting the Radio Programme. Kuala Lumpur : Shine Art Sdn. Bhd., 1982.
- Harris, Brice. The New Book of Knowledge Vol.6. New York : Grolier Incorporated, 1974.
- Holman, Hugu C. "Figure of Speech." In Encyclopedia America Vol.11. New York : Americana Corporated, 1975.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Lucaites, John Louis. "Re - Constructing Narrative Theory : A Functional Perspective." In Journal of Communication. 35 (1985), pp. 87 - 96.
- Lucaites, John Louis and Condit, Celeste Mitchell. "Reconstructing Narrative Theory : A Functional Perspective." In Journal of Communication. (Autumn 1985), pp. 96-103.
- Murphey, Robert D. Mass Communication and Human Interaction. Boston : Houghton Mifflin Company, 1977.
- Roscho, B. News Making. Chicago : University of Chicago Press, 1975.
- Schutz, Alfred. The Problem of Social Reality. 1962. (Collected Papers Vol.1).
- Stephenson, William. Play Theory of Mass Communication. Chicago : The University of Chicago Press, 1967.
- Wilson, Jane. The Story Experience. New Jersey : The Scarecrow Inc., 1979.
- Tuchman, Gaye. News Making. New York : The Free Press, 1978.
- O' Donnell, Lewis B. and others. Announcing, Broadcasting Communicating Today. California : Wordsworth Publishing Company, 1987.

ภาคผนวก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก
ประวัติผู้จัดรายการ "เล่าข่าว" ทางวิทยุ

ปรีชา ทรัพย์โสภ

ปรีชา ทรัพย์โสภ เป็นชาวกรุงเทพฯ โดยกำเนิด สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนอำนวยการศิลป์ ธนบุรี และเข้าศึกษาต่อที่คณะพาณิชย์ศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

เข้าสู่วงการวิทยุ

ปรีชา ทรัพย์โสภ ลาออกจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ทั้ง ๆ ที่ยังเรียนไม่สำเร็จการศึกษา เพื่อเข้าทำงานในบริษัทส่งเสียงตามสาย ในปี พ.ศ. 2507 ตามคำชักชวนของเพื่อน เขาไม่เคยสนใจงานด้านนี้มาก่อน แต่เห็นว่าเป็นงานที่สนุกสนาน เขาเข้าทำหน้าที่จัดรายการเพลง ข่าว และความรู้ การส่งเสียงตามสายในสมัยนั้นเกิดจากนโยบายของรัฐบาลจอมพล ป.พิบูลสงคราม ซึ่งเห็นว่าหากตั้งสถานีวิทยุกระจายเสียงภาษาจีน จะมีปัญหาทางการเมืองและความมั่นคงปลอดภัย จึงให้กระจายเสียงในรูปของการส่งเสียงตามสายออกอากาศทั้งภาษาไทยและจีน โดยอยู่ในความดูแลของกรมประชาสัมพันธ์

ปรีชา ทรัพย์โสภ เล่าถึงการทำงานด้านจัดรายการที่บริษัทส่งเสียงตามสายว่า ต้องอาศัยความคล่องตัวเป็นอย่างมาก ประสบการณ์เมื่อครั้งเป็นนักเรียนมีประโยชน์อย่างยิ่งต่อการทำงานของเขา เพราะในตอนที่เป็นนักเรียนนั้น เขาได้ร่วมกิจกรรมหลายอย่างของโรงเรียน เช่น เล่นดนตรี แสดงละคร และอื่น ๆ จนกระทั่งได้ทุนเรียนฟรีของโรงเรียน เนื่องจากทำคุณประโยชน์ให้แก่โรงเรียน นอกจากนี้เขายังเป็นคนที่มีความจำดีเป็นพิเศษ ดังที่เขาเล่าว่า "สมัยเป็นนักเรียนพอเปิดหน้า ต.2 ก ขึ้นมา ผมจำชื่อ นามสกุลได้หมด และยังจำชื่อพ่อได้ด้วย อาชยานสมัยเด็ก ๆ ท่องได้หมด..."

ในปี พ.ศ. 2510 ปรีชา ทรัพย์โสภ ออกจากบริษัทส่งเสียงตามสายมาสอบเข้าทำงานเป็นโฆษกจัดข่าว ที่กรมประชาสัมพันธ์ และทำงานอยู่จนกระทั่งทุกวันนี้

จากผู้อ่านข่าวมาเป็นผู้จัดรายการ

สถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทยในยุคแรก ๆ นั้น เสนอข่าวเกษตร เวลา 5.30 น. และข่าวทั่วไปเวลา 6.00 น. โดยกองข่าวเป็นผู้จัดทำข่าวและผู้ที่อยู่เวรประกาศเป็นผู้อ่านสลับกันไป ปรีชา ทรัพย์โสภ เล่าว่า "แรกเริ่มเดิมทีข่าวที่เขาเอามาให้เป็นข่าว

ราชการเหมือนอย่างที่เขารับอ่านตอน 7 โมงเช้า ก็ยิ่งครึ่ง... ซึ่งเป็นข่าวพื้นฐาน ผมก็พยายามตัดแปลงให้เป็นแบบชาวบ้าน คือ ใช้คำพูดง่าย ๆ เอาข้อมูลต่าง ๆ มาใส่ ฟังแล้วสบายใจขึ้น"

เมื่อ ปรีชา ทรัพย์โสภณ อ่านข่าวตอน 6 โมงเช้าโดยใส่เทคนิคต่าง ๆ เข้าไป ทำให้ผู้บังคับบัญชาพอใจและมอบหมายให้รับผิดชอบข่าวที่เสนอในเวลา 6.00 น. ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2517 เป็นต้นมา เขากล่าวว่า เพื่อชื่อเสียงของกรมประชาสัมพันธ์และของตนเองจึงรับทำทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเป็นงานหนักมากก็ตาม ดนัย ศรียาภัย ซึ่งเป็นอธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ในเวลานั้น ตั้งชื่อรายการให้ว่า "ข่าว 6 โมงเช้า" ปรีชา ทรัพย์โสภณ พูดถึงความคิดของเขาว่า "จะต้องทุ่มเททุกอย่างที่จะทำให้ข่าวนี้เป็นที่สนใจของประชาชนให้ได้"

แหล่งข่าวที่เขาใช้ คือ กองข่าวในประเทศและกองข่าวต่างประเทศ กรมประชาสัมพันธ์ ประชาสัมพันธ์จังหวัดต่าง ๆ รวมทั้งการติดตามข่าวด้วยตนเอง โดยตัวเขาเป็นผู้เขียนข่าว แก๊ซข่าวให้มีสำนวนง่าย ๆ และเตรียมลูกเล่นที่จะใช้กับเรื่องข่าวย่อยด้วย

ทักษะที่มีต่อการเสนอข่าว

ปรีชา ทรัพย์โสภณ พูดถึงการเสนอข่าวของเขาว่า

ผมเสนอข่าวในทางบวก ข่าวที่เป็นทางลบจะเสนอในบางกรณี พยายามเสนอข่าวในทางสร้างสรรค์... ข่าว 6 โมงเช้านี้ไม่ได้ตั้งเฉพาะในกรุงเทพฯ หรือประเทศไทย มันดังไปถึงต่างประเทศ ถ้าข่าวต่างประเทศเขาได้ฟังมันก็เป็นการขายประเทศของเรา เราไม่ใช่วิทยุธรรมดา เป็นวิทยุระดับชาติ ที่พูดออกไปมันมีผลกระทบต่อด้านต่างประเทศมากมาย... ข่าว 6 โมงเช้านี้ ผู้บังคับบัญชาท่านไว้ใจผม ท่านก็มอบหมายให้ทำอย่างเต็มที่ เพราะท่านเห็นแล้วว่าเราทำในทางบวกจริง ทางลบเราไม่ทำ เราสร้างสรรค์สิ่งที่ดีงาม ช่วยผดุงสังคม ช่วยให้ประชาชนเกิดกำลังใจ... ผมถือว่าวิทยุแห่งประเทศไทย เราไม่ได้รับใช้เฉพาะคนในกรุงเทพฯ ข่าวเรื่องการพัฒนาที่ถือว่าสำคัญมาก...

ประสบการณ์ด้านการแสดง

ในระหว่างที่ทำงานด้านวิทยุกระจายเสียง ปรีชา ทรัพย์โสภณ ได้ไปฝากตัวเป็นลูกศิษย์ของครูแก้ว อัจฉริยะกุล แสดงละครคณะแก้วฟ้า อยู่เป็นเวลานานถึง 6 - 7 ปี เขาเล่าว่า

... เล่นหลายตัว ผมสามารถทำเสียงต่าง ๆ ได้ โดยเฉพาะลักษณะพิเศษของผมคือ ทำเสียงสิงสาราสัตว์ได้เยอะเลย เสียงอื่น ๆ ก็ทำได้ โดยเรียนจากครูแก้วมา

การที่เราทำเสียงสัตว์ต่าง ๆ ได้มาก พรรคพวกก็ให้ฉายาผมว่าเป็นสัตว์ประจำคณะ... จากประสบการณ์นี้ ทำให้เรามีความสามารถและมีความคล่องตัวในการจัดรายการมากขึ้น...

คู่ย ฅ บางน้อย

คู่ย ฅ บางน้อย มีชื่อจริงว่า อำนาจ สอนอิมศาสตร์ เกิดที่บางยี่เรือ ธนบุรี สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนนันทศึกษา ราชวัตร จบอนุปริญญาวิชาช่างวิทยุจากวิทยาลัยอาชีวศึกษาชั้นสูง เขาเล่าถึงสาเหตุที่เรียนทางช่างวิทยุว่า "มันผิดหวังเนื่องจากจบ ม.6 เร็วเกินไป เข้าอะไรก็ได้ อายุน้อย ใจ 7-8 นี้ผมไม่ชอบ เพราะเป็นคนที่ไม่ชอบอะไรที่อยู่กับที่ พ่อจะไปเรียนนายร้อยก็ไม่ได้ เพราะสมัยก่อนยังไม่ขึ้นทะเบียนทหารก็ทำอะไรไม่ได้ ช่างวิทยุนี้ดู ๆ ก็ดีที่เอาไอ้โน่นต่อกับไอ้นี้ จะบอกว่าชอบมันก็...ไม่ได้ คิดถึงเรื่องเงินทองอะไรหรอก รู้สึกมันนิลสารดี..." พ่อของเขาเองก็ชอบวิทยุมาก เป็นคนนิลนิลถนัดเรื่องเครื่องรับวิทยุ จึงสนับสนุนให้เขาไปเรียน เขาสร้างเครื่องรับวิทยุเครื่องแรก ขณะที่ยังเรียนอยู่ และพ่อของเขาได้เอาไม้มาต่อเป็นตู้วิทยุ มีลำโพงเรียบร้อย เขาสรุปว่า "เรียนวิทยุเพราะมันดี สนุก ข้อสำคัญได้เที่ยว เข้าไปเป็นนักเรียนปีแรก เขาก็ส่งไปคุมเครื่องที่สนามหลวง อย่างงานนักขัตฤกษ์ เขาก็ให้นักเรียนช่างไปคุมตามกระโจม บางทีก็เป็นคนตรีลีเก ได้เบี่ยเลี้ยง ความสนุก ได้วิชา เราก้ไป"

เริ่มงานกับห้างเวรชายยาจนมาเป็นนักพากย์

เมื่อเรียนสำเร็จใหม่ ๆ อำนาจ สอนอิมศาสตร์ รับแก้วิทยุและเครื่องขยายเสียง ต่อมาบริษัทชายยาที่มีรถออกไปฉายหนังต่างจังหวัด เอาเครื่องมาให้แก้และชวนไปเดินสายด้วย เขาไปทางอีสาน 3 - 4 เดือนกับบริษัทหนึ่ง แล้วก็ไปได้กับอีกบริษัทหนึ่ง ช่วงที่ไม่ได้ไปก็รับแก้เครื่อง ตอนหลังจึงเข้าทำงานเป็นผู้ช่วยช่างที่ห้องอัดเสียง และย้ายมาเป็นช่างเสียงและแสงที่บริษัทกรุงไทยภาพยนตร์ ระหว่างที่เขาทำงานที่นี้ตอนเย็นก็ไปแก้เครื่องกับบริษัทชายยาอีก อำนาจ สอนอิมศาสตร์ เล่าว่า "เขาชอบใจการแก้ของผม เนื่องจากผมตามใจเขา โฆษกชายยาลสมัยก่อนเขาพูดไปตัดเสียงไป เราก้ทำปุ้มให้เขา เวลาจะเล่นเสียงผู้หญิงก็ลดอีกตัว ปรับปุ้มให้เสียงเปลี่ยนโดยตัวเขาด้วยเครื่องด้วย"

ขณะที่อยู่บริษัทกรุงไทย อำนาจ สอนอิมศาสตร์ มีหน้าที่ซ่อมหนัง คือ ฉายหนังให้นักพากย์ซ่อมพากย์ วันหนึ่งเขาได้พูดเล่นกับเพื่อนที่มาชวนไปแก้เครื่องให้รถชายยาในทำนองว่า เขาพึ่งนักพากย์พากย์จนตัวเขาพากย์ได้แล้ว ผู้อำนวยการได้ยินเข้าจึงให้เขาไปลองพากย์และ

บอกว่า ถ้าพากย์ไม่ได้ต้องออกจากงาน อำนาจเล่าว่า "พอตอนกลางวันผมก็เข้าห้องพากย์ เขาให้พากย์ผู้ชายผมทะเล่พากย์ผู้หญิง เพราะมันเป็นวิชาที่ผมจำมาจากพวกชายชา พากย์ไปสัก 10 นาที เขาบอกพอ ๆ เก็บหนึ่ง ผมคิดว่าเขาคงไล่ผมออกจากงาน แต่ผมก็เฉย ๆ... ท่านผู้อำนวยการก็บอก อำนาจ...ต่อไปนี่เธอไม่ต้องแก้เครื่องนะ มาพากย์หนึ่ง..." นับแต่นั้นมา อำนาจ สอนอิมศาสตร์ จึงกลายเป็นนักพากย์หนึ่ง เขาเริ่มงานพากย์หนึ่งครั้งแรกที่โรงหนังศรีอยุธยา พอหนังออก ก็ไปพากย์ต่อที่โรงชั้น 2 อีกหลายแห่ง โดยไม่ต้องไต่เต้าจากนักพากย์เดินสายต่างจังหวัด มายังโรงชั้น 4 ชั้น 3 ชั้น 2 และชั้นหนึ่งเช่นนักพากย์คนอื่น

หลังจากตระเวนพากย์ตามโรงต่าง ๆ มาได้พักหนึ่ง เจ้าของโรงหนังเวียงนครเกษมก็ให้ไปพากย์หนึ่งฝรั่ง เขาจึงหันมาพากย์หนึ่งฝรั่ง หนึ่งเรื่องแรก คือ An American in Paris ขณะที่เขาทำงานพากย์หนึ่ง เขาก็ได้ไปเรียนต่อประกาศนียบัตรการใช้เครื่องขยายแบบซูปเปอร์เอ็ด และทำงานห้องบันทึกเสียงไปด้วย

เข้าสู่วงการภาพยนตร์และเริ่มกิจการห้องบันทึกเสียง

ระหว่างที่พากย์หนึ่ง รังสิ ทศนพยัคฆ์ และกิตติพงษ์ เวชภูณาน มาชักชวนไปทำงานสร้างภาพยนตร์ โดยอำนาจรับหน้าที่พากย์และโฆษณา กิจการสร้างภาพยนตร์ก้าวหน้า สร้างได้ถึงปีละ 5 เรื่อง เพราะแบ่งหน้าที่กันทำ ในตอนนั้นเขาได้ใช้วิชาที่ร่ำเรียนมาสร้างห้องบันทึกเสียงขนาดเล็กเพื่ออัดสเปคโตรโฟนและรายการวิทยุ มีชื่อว่า "ดิงส์ซาวด์" นอกจากนี้เขายังรับเขียนบทละครวิทยุจากบทภาพยนตร์ที่สร้าง ให้กับคณะเสนีย์ บุชปะเกศ อีกด้วย

ชื่อ "คู่ย์ ณ บางน้อย"

ขณะที่ทำห้องบันทึกเสียง วันหนึ่งผู้อ่านข่าวสังคมไม่มาบันทึกเสียง อำนาจจึงอ่านบทที่จริง รักชาติ (นักข่าวไทยรัฐ) เขียนส่งมา เพราะจะรีบปิดห้องบันทึกเสียงไปเกี่ยวกับน้องชาย พอตอนจบคนเขียนบทเขาลงท้ายว่า "กระแชะ ค้อนแคะ และซุดคู่ย์" เขาก็ไม่รู้ว่าจะพูดจบอย่างไร ชู้ดักดี สอนอิมศาสตร์ น้องชายของเขาซึ่งเป็นช่างบันทึกเสียงอยู่ต่อให้ว่า "คู่ย์ ณ บางน้อย กล่าวถ้อยพาทิ ประกอบดนตรีคึกคัก โดยชู้ดักดี สอนอิมศาสตร์" ชื่อของคู่ย์ ณ บางน้อย จึงเกิดขึ้นในตอนนั้น หลังจากรายการออกอากาศ หัวหน้าสถานีมาบอกกับเขาว่าสปอนเซอร์ต้องการให้คู่ย์พูดตลอดไป แต่ว่าเขาไม่รับงานนั้น

เริ่มจัดรายการวิทยุมาจนเป็น "คุยโมง 6 โมงเช้า"

คู่ย์ ณ บางน้อย เริ่มจัดรายการ "ส่งเสียงเที่ยงคืน" ในปี พ.ศ. 2506 ทางสถานีวิทยุ จส.4 โดยนำข่าวจากหนังสือพิมพ์มาอ่าน มีทั้งข่าวอาชญากรรมและข่าวราชการ โดย

มีบริษัทหนึ่งที่เขาทำอยู่เป็นสปอนเซอร์ อำนาจ สอนอิมคาสตร์ กล่าวว่า "ตอนนั้นค่ายักจะตั้ง" ทางสถานีวิทยุ ปตอ. ขอให้ไปจัดรายการ "ส่งเสียงเที่ยงวัน" ด้วย เสนอข่าวอาชญากรรม บ้านเริง และการเมือง ต่อมาในวันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2509 จอมพลถนอม กิตติขจร สั่งให้วิทยุทหารทั้งหมดยุติการโฆษณา มีผลให้รายการทั้ง 2 ต้องเลิกไปโดยปริยาย เพราะไม่มีสปอนเซอร์ และห้องบันทึกเสียงคิงส์ชาร์ดขาดทุนจนต้องเลิกกิจการไปด้วย แต่ว่า พล.ท. กำชัย โชติกุล ได้ชักชวนเขาให้ไปช่วยจัดรายการข่าวตอนเช้าที่สถานีวิทยุ ปตอ. โดยทางสถานีไม่คิดค่าเช่าเวลา และเสียงการโฆษณามาเป็นการประชาสัมพันธ์ข่าวดาราทาน ได้เงินขอเป็นค่าเบี้ยเลี้ยงสำหรับทหารช่าง โดยใช้ชื่อรายการว่า "คุยโมง 6 โมงเช้า" เขาเริ่มจัดรายการนี้ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2509 จนถึงปี พ.ศ. 2512 รัฐบาลจึงอนุญาตให้มีโฆษณาได้อีก ต่อมาในปี พ.ศ. 2525 อำนาจ สอนอิมคาสตร์ จึงย้ายมาจัดรายการเดียวกันนี้ที่สถานีวิทยุ กรุงเทพมหานคร โดยใช้ชื่อว่า "คุย ๗ บางน้อย" มาจนถึงทุกวันนี้

อำนาจ สอนอิมคาสตร์ เล่าถึงความสนใจของเขาที่มีต่อการจัดรายการวิทยุว่า

... ทำ lay - out บรรจุโฆษณาทางวิทยุ รู้สึกหงุดหงิดใจกับข่าววิทยุวันหนึ่ง ๆ ข่าวสมัยก่อนเป็นข่าวตีหัวหมา ต่าแม่เจ๊ก ไม่ทราบทำไมฟังกันอยู่ได้ ผมไม่ได้โมโหคนจัดหรือ เพราะเขาต้องทำตามคนฟัง ข่าวมีเรื่องข่มขืน ฆ่า เมียมีขี้ ยกเมียให้ขี้ ก็ฟังกันอยู่อย่างนี้ มันเปลี่ยนแค่ชื่อพระเอก นางเอก เปลี่ยน timing location แต่เนื้อหาไม่เปลี่ยน มันก็เหมือน ๆ กันทุกวัน ... ในใจก็คิดว่า ทำไมเรื่องที่คนไม่เข้าใจจึงไม่เอามาขยายให้เขาเข้าใจ จากที่ผมไปกับรถขายยา ก็เห็นชาวบ้านชาวช่องเขาไม่ค่อยรู้ข่าวสารการเมือง ส่วนใหญ่เขาได้ฟังข่าวตีรันฟันแทง ข่าววิทยุประเทศไทยออกไปผู้ประกาศก็อ่านตามสำนวนราชการ ซึ่งเป็นภาษาอีกระดับชั้นหนึ่ง... ผมก็เก็บข้อมูลนี้ไว้ในใจ แต่ยังไม่ได้อคิดหรือว่าจะทำวิทยุ

เมื่อ อำนาจ สอนอิมคาสตร์ หรือ ค่าย ๗ บางน้อย จัดรายการ "คุยโมง 6 โมงเช้า" ทางสถานีวิทยุ ปตอ. เขาได้สำรวจความต้องการของผู้ฟัง พบว่า คนนิยมข่าวการเมืองเป็นอันดับหนึ่ง อันดับสอง คือ ข่าวต่างประเทศ อันดับสาม คือ ข่าวกีฬา อันดับสี่ คือ ข่าวดาราทาน ส่วนข่าวอาชญากรรมตกไป เขาจึงเริ่ม "บิดข่าว" คือ เลิกเสนอข่าวอาชญากรรมในเวลานั้น แต่ทว่าปัจจุบันข่าวอาชญากรรมกลับมารับความนิยมอีก ซึ่งเขาจะเลือกเสนอเฉพาะข่าวใหญ่ ๆ เท่านั้น

แหล่งข่าวที่เขาใช้ในตอนแรก ได้แก่ หนังสือพิมพ์ แต่จะบอกว่าเป็นหนังสือพิมพ์ฉบับไหน หากมีชื่อนักข่าวก็จะบอกด้วย และเสริมด้วยประสบการณ์หรือเรื่องที่ตนเองรู้แบบลึก ๆ

ปัจจุบันให้แหล่งข่าวที่เป็นตัวบุคคล หนังสือพิมพ์ ข่าวแจกจากสำนักนายกรัฐมนตรี และจากการเข้าร่วมประชุมในทำเนียบรัฐบาล เขากล่าวว่า "เดี๋ยวนี้เรื่องการเมืองบางเรื่อง หนังสือพิมพ์ยังไม่ทันลง ผมก็ทราบแล้ว"

ทีละทีมีต่อการเสนอข่าว

รายการของคู่ย ฌ บางน้อย ไม่เคยใช้ชื่อว่ารายการข่าวเลข นับตั้งแต่จัดรายการมา เขากล่าวว่า

ผมเคยคิดมานานแล้วตั้งแต่ผมทำ "ส่งเสียงเที่ยงคืน" ผมมีนักข่าว เอ่ยด้วยว่าเขามาจากสำนักพิมพ์อะไร แต่ผมไม่เคยเรียกรายการของผมว่า "ข่าว" ผมตั้งชื่อส่งเสียงเที่ยงคืน ผมจะไม่ผูกมัด... ผมพูดไม่ได้ว่า ผมพูดข่าว... ผมมีคำอธิบายง่าย ๆ ว่า ส่งสาระของเราด้วยภาษาของเขา เรื่องที่ผมเสนอเป็นสาระทั้งนั้น เพราะคนเรานั้นขึ้นมาควรรู้ว่ารัฐบาลจะทำอะไร ฝ่ายนั้นจะทำอะไร มันก็คือ ข่าว แต่ผมจะไม่ผูกมัด เข้าขึ้นมาผมอ่านหนังสือพิมพ์แล้วมีแต่ข่าวเหลวเป๋วเลื่อนเปื้อน ผมก็อาจหาเรื่องอื่น บ่อย ๆ ไปที่ผมตอบจดหมายเสียบ้างอะไรเสียบ้าง

นอกจากนี้เขาได้กล่าวถึงหลักการในการเสนอข่าวว่า

... อย่าทำตนเป็นคนที่เห็นมา ผมเคยเป็นนักข่าวไปต่างประเทศ แต่เรื่องที่เรารายงานกับเรื่องที่คนอื่นบอก เราต้องรายงานไม่เหมือนกัน...อย่าทำตนเป็นตำรวจที่ตั้งข้อกล่าวหา เป็นอัยการที่ทำหน้าที่ส่งฟ้อง และอย่าทำตนเป็นผู้พิพากษาที่ตัดสินว่าใครถูกใครผิด หลักเกณฑ์สำคัญที่เสนอ คือ เรื่องอะไรที่ไกลตัวมากนัก อย่างพยายามผูกขมวดให้เป็นเรื่องจริงจัง เราต้องบอกว่าเราจะพยายามหาข้อมูล และถ้าเราเชื่อแหล่งข่าวที่ฉลาด เราต้องพยายามแก้ตัวแทนทุกคนที่เกี่ยวข้องวันละ 3 - 4 ครั้ง เพื่อให้ความยุติธรรมกับเขา...

นายหนวย

นายหนวย มีชื่อจริงว่า ศิลปชัย ชาญเฉลิม เป็นชาวจังหวัดอุบลราชธานี สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนเบญจมมหาราช เริ่มรับราชการเป็นครูประจำโรงเรียนตั้งแต่อายุ 17 ปี เมื่อเกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 เขาถูกเกณฑ์เป็นทหารทำหน้าที่พลปืนเล็กอยู่เป็นเวลานานถึง 5 ปี จึงถูกปลดประจำการ หลังจากนั้น ศิลปชัย ชาญเฉลิม จึงเดินทางเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ

เริ่มงานกับหนังสือพิมพ์

ศิลปชัย ชาญเฉลิม เริ่มทำงานกับหนังสือรายสัปดาห์ชื่อ "อัศจรรย์" ของเลอพงศ์ คราภัยนิพนธ์ เขาเล่าเรื่องการทำงานของเขาว่า "พวกเราทั้ง ๆ ที่ไม่ประสบการณ์มาก่อน ก็ไปช่วยกันทำ เข้าโรงพิมพ์เพลินจิตของคุณเวช กระตุกซ์ ที่สะพานดำ พิมพ์หนังสือขายได้บ้าง ไม่ได้บ้างไม่สำคัญ ไม่ค่อยจะได้คิดเรื่องเงินเรื่องทองกันสักเท่าไร" ต่อมาเขาเริ่มเขียน บทความครั้งแรกในปี พ.ศ. 2489 กับหนังสือพิมพ์ "อิทธิธรรม" โดยใช้ชื่อว่า "นายหนหวย" ซึ่งเป็นภาษาอีสาน แปลว่า ความกลัดกลุ้ม ด้วยเหตุผลที่ว่าในขณะนั้นเขามีความไม่พอใจรัฐบาล ที่แถลงคดีลอบปลงพระชนม์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล ไม่ชัดเจน เขาจึงเขียน บทความโจมตีรัฐบาล ต่อมาบรรณาธิการ "อิทธิธรรม" ถูกลอบสังหาร ศิลปชัย ชาญเฉลิม จึง ลาออกไปอยู่หนังสือพิมพ์รายวัน "เสรี" เขาเล่าว่า "ผมจึงเป็นนักข่าวการเมือง โดยไม่เคยผ่านข่าวอาชญากรรมและข่าวกระทรวงอย่างนักข่าวยุคหลัง ๆ" จากนั้นเขาก็ได้ทำงานกับ หนังสือพิมพ์อีกหลายฉบับ

นอกจากงานหนังสือพิมพ์แล้วเขายังเป็นนักเขียน โดยใช้นามปากกาว่า "นายหนหวย" ในการเขียนสารคดีนั้นเขาเล่าว่า "พรรคพวกเขาให้ชื่อผมว่าเป็นนักเขียนสำนวนกร้าวบ้าง สำนวนนักเลงบ้าง ที่จริงชื่อเขียนของผมเขียนอย่างคนพูดคุยกันตามปกติ ไม่มีสำบัดสำนวน อย่างคนอื่นเขา แต่ถ้าเขียนสารคดีสำนวนเก่าแทรกอารมณ์ครึกครื้นแล้วผมยึดแบบขยโฮสร..." นายหนหวยเขียนหนังสือหลายประเภททั้งประวัติศาสตร์ เรื่องโป๊อ เรื่องตลก นิยายคำกลอน และพงศาวดารจีน นอกจากนามปากกานายหนหวยแล้ว เขายังใช้นามปากกาว่า "โกสีห์ ณ เมืองบน" อีกด้วย

ในชีวิตของเขา เขาได้ออกหนังสือรายสัปดาห์เองชื่อว่า "แผ่นดินไทย" แต่ก็ขาดทุน ต่อมาเขาไปเป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ "แดนไทย" ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์รายวัน ต่อมาจอมพล สฤษดิ์ ธนะรัชต์ ปฏิวัติยึดอำนาจการปกครองมีการกวาดล้างพวกหนังสือพิมพ์ "แดนไทย" จึง เลิกกิจการไป

เข้าสู่วงการวิทยุ

ในปี พ.ศ. 2501 หลังจากที่เขาเลิกทำหนังสือพิมพ์ เขาได้หันมาเขียนสารคดีส่ง ขายให้สถานีวิทยุกรมการรักษาดินแดน ผู้อ่าน คือ สิบเอกทวีศักดิ์ มลาแสนต์ ต่อมาในปี พ.ศ. 2502 ได้ส่งสารคดีขายให้กับสถานีวิทยุ ททท. ซึ่งเขากล่าวว่า "เป็นสถานีวิทยุที่ตั้งที่สุดในยุคนั้น" ในเวลานั้นเขาเริ่มศึกษาลู่ทางที่จะทำงานวิทยุ แต่มีอุปสรรคคือ สำเนียงพูดของเขา เป็นอีสาน ซึ่งสถานีวิทยุในสมัยนั้นเข้มงวดมาก เขากล่าวว่า "ตกลงสำเนียงอีสานของผมจึง

ทำได้แต่เขียนบทเท่านั้นเอง ผมก็เขียนบท เข้าเวลาเขาสัปดาห์ละ 30 นาทีในวันเสาร์ ให้คุณสมจินต์ ธรรมทัตบ้าง คุณเกษม หวังในธรรมบ้าง เป็นผู้อ่าน”

ในเวลานั้นมีสถานีวิทยุทหารเกิดขึ้นหลายสถานี รายการส่วนใหญ่เป็นรายการเพลง สลับกับโฆษณา ซึ่งในเรื่องนี้เขาเล่าว่า

...มีผู้แนะนำผมให้ไปที่สถานีวิทยุกรมการขนส่งทหารบก ละหานแดง บางชื่อ ซึ่งมี พลโทพงษ์ ปลูกภัณฑ์ เป็นเจ้ากรม ผมจึงเสนอขึ้นว่าน่าจะให้มีรายการข่าวแบบพูดจา ด้วยสำเนียงธรรมชาติคล้ายคุยกัน ผมเห็นว่าข่าวราชการอ่านแบบพรืด ๆ แบบใครรู้เรื่องก็ช่างไม่รู้ก็ช่าง น่าจะเลิกไปได้แล้ว ทางสถานีใครครวญอยู่นักหนึ่งก็ให้ผมทดลองดูวันละ 15 นาที ผมเลยเตรียมการได้เวลา 6.15 - 6.30 น. ผมเลือกไตเติ้ลเป็น เพลงกลองยาวเถิดเทิงเขย่าคนฟังแต่เช้ามืด ส่วนรายการให้ชื่อว่า "นายหนวยบอกข่าว" ฤกษ์ของผม คือ วันที่ 1 เมษายน พ.ศ. 2503 เป็นวันแรกที่ผมได้พูดออกอากาศ โดยไม่ต้องไปฝึกซ้อมที่ไหนเลย...

เนื้อหารายการตอนนั้นเป็นการต่อต้านคอมมิวนิสต์ด้วยเหตุผลที่ว่าเวลานั้นคอมมิวนิสต์กำลังเริ่มบทบาทในภาคอีสาน และโดยส่วนตัวแล้วเขาเป็นคนไม่ชอบลัทธินี้จึงแสดงออกโดยการต่อต้านอย่างเปิดเผย

นายหนวยกล่าวถึงความสำเร็จในการจัดรายการข่าวทางวิทยุว่า

พอเสียงเพลงนำรายการออกอากาศด้วยจังหวะกลองยาวกระทัดรัดใจบลง เสียง เหน่อ ๆ สำเนียงคนอีสานของผมก็ออกอากาศคุยกัน แบบนั่งขัดสมาธิหัวเข้าเกยกันทีเดียว หละ หละ หละหลายคนฟังแล้วก็แปลกใจในลีลาแหวกแนวแบบนี้ บางคนถึงกับนึกว่าผมเมาเข้าไปออกรายการ...แต่คนฟังเพราะความแปลกใหม่ ในขั้นแรกไม่มีสปอนเซอร์ แต่ไม่กี่วัน นายห้างวิตามินไวท้อปมาขอเข้ารายการ เป็นอันว่าผมประสบความสำเร็จในการจัด รายการวิทยุแบบแหวกแนวในทันทีที่ลงสนาม รายการของผมเป็นรายการคุยกับชาวบ้าน ด้วยเรื่องการเมือง คนฟังกันเกรียว เพราะเป็นรายการแรกที่รับเป็นปากเสียงของ ประชาชน พูดง่าย ๆ ก็คือ ผมทำหน้าที่สื่อมวลชนทางอากาศนั่นเอง

จุดเปลี่ยนแปลงในอาชีพ

ในปี พ.ศ. 2505 ศิลปชัย ชาญเฉลิม เปลี่ยนอาชีพไปเป็นพนักงานออมสิน ทำงาน ในตำแหน่งหัวหน้าแผนกค้นคว้าและวางแผน กองการโฆษณา เพื่อดำเนินการในภาคอีสานตาม นโยบายของจอมพล สฤษดิ์ ธนะรัชต์ รัฐบาลจัดตั้งได้ กรป. กลางเพื่อป้องกันการแทรกซึม

ของคอมมิวนิสต์ทางภาคอีสาน ธนาคารออมสินดำเนินงานด้านการช่วยเหลือประชาชนทางด้านความเป็นอยู่ มีนุสสภาพเศรษฐกิจและสังคม ขณะเดียวกันก็ทำงานที่ ขสทพ. ซึ่งได้กลายเป็นหน่วยงานที่สำคัญของรัฐบาลในการต่อต้านคอมมิวนิสต์

ในปี พ.ศ. 2508 เขาถูกข่มขู่ไปช่วยงานด้านจิตวิทยาที่ กรป. กลาง และจาก กรป. กลางไปยังกองบัญชาการปราบปรามคอมมิวนิสต์ไปปฏิบัติงานที่จังหวัดมุกดาหาร จนกระทั่งปี พ.ศ. 2509 กรป. กลางตั้งสถานีวิทยุกระจายเสียงเพื่อดำเนินงานด้านจิตวิทยา เขาจึงไปจัดรายการภาษาอีสานชื่อ "เว้านัวห้วม่วน" ที่สถานี 909 กรป. กลาง จังหวัดสกลนคร

หลังเหตุการณ์ 14 ตุลาคม พ.ศ. 2516 เขาเล่าว่า "ผมกลายเป็นสมุนทรราชย์ จึงพ้นหน้าที่ออกรากราชการ คงหนีวิทยุหากินต่อไปตามเดิม" ปัจจุบันรายการที่จัดทางสถานี ขสทพ. ใช้ชื่อว่า "เสียงจากนายหนวย"

ทัศนคติในเรื่องข่าว

นายหนวยมีทัศนคติในเรื่องการเสนอข่าวว่า "แนวผมยังให้ความรู้ ผมไม่ให้คนฟังเครียด พยายามทำที่มันยาก ๆ ให้ง่าย อย่างเช่น ปัญหาที่ไม่สบายใจ ส่วนใหญ่ผมจะเล่าเป็นเรื่องโจ๊กเอฮาไป... เราต้องเอาตัวเราเป็นชาวบ้าน การตีความอย่าตีเข้าข้างตัว ทุกอย่างต้องมีหลัก พูดแล้วฟังให้มันสบายใจ"

ส่วนในเรื่องการวางตัวในฐานะผู้เสนอข่าว เขากล่าวว่า "ผมยืนข้างคนส่วนใหญ่ public opinion ไม่ใช่ personal opinion"

วุฒิ เวนุจันทร์

วุฒิ เวนุจันทร์ มีชื่อจริงว่า ทองหล่อ เวนุจันทร์ เกิดที่อำเภอยานนาวา กรุงเทพฯ สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่โรงเรียนอานวยวิทย์ อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ และเข้าเรียนต่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 7 - 8 ที่โรงเรียนวัดสุทธิวาราม กรุงเทพฯ ระหว่างที่เขา กำลังเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 8 เขาได้ลาออกไปสอบเข้าโรงเรียนจำอากาศดอนเมือง และสำเร็จการศึกษาเมื่อ พ.ศ. 2495 วุฒิ เวนุจันทร์ เล่าว่า

...ตอนนั้นผมชอบวิทยุ มีเพื่อนเขาออกไปเข้าโรงเรียนจำอากาศกัน เขามาเล่าว่าเรียนสนุก แต่งตัวสวยและที่สำคัญมีเหล่าทหารสื่อสารด้วย เลยลาออกจากวัดสุทธิฯ ไปเข้าโรงเรียนจำอากาศ สอบได้เหล่าทหารสื่อสาร ตอนลาออกจากโรงเรียนวัดสุทธิฯ ผมโดนอาจารย์โชติเรียกไปตี บอกว่าจะไปเรียนอย่างนั้นได้อย่างไร ผมก็บอกว่าผมชอบ...

สาเหตุที่วุฒิ เวนุจันทร์ ชอบวิทยุ เพราะระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 เขาต้องข้ามเรือไปเรียนที่พระประแดงเพื่อหลบระเบิด เห็นมีร้านซ่อมวิทยุอยู่ร้านเดียว ช่างซ่อมมีรายได้อึดจึงคิดว่าจะยึดอาชีพนี้บ้าง

เมื่อสำเร็จการศึกษาจบจากโรงเรียนจำอากาศแล้ว วุฒิ เวนุจันทร์ ได้เข้ารับการอบรมเพิ่มเติมอีก 1 ปี ได้รับความเป็นพันจำอากาศโท เข้าทำงานครั้งแรกเป็นนายทหารสื่อสารที่ดอนเมือง

เข้าสู่วงการวิทยุ

เมื่อกองทหารอากาศตั้งสถานีวิทยุที่ดอนเมือง พจท.ทองหล่อ เวนุจันทร์ ก็ย้ายไปเป็นช่างคุมเครื่องและซ่อมบำรุงที่สถานีวิทยุ ทอ.ดอนเมือง นี่เองที่เขาได้มีโอกาสเป็นโฆษกวิทยุเป็นครั้งแรก เขาเล่าว่า "ตอนนั้นเป็นผู้บังคับเสียง เปิดแผ่นเสียงบ้าง อยู่ว่าง ๆ ก็ซ่อมอ่านคนเดียว จนท้าวโทชาย นิละกุล ท่านเป็นโฆษกสมัยนั้นมานพบเข้า เลยให้อ่านแทนเวลาท่านไม่มา นาน ๆ ครั้งได้แสดงละครวิทยุบ้าง เป็นตัวประกอบเล็ก ๆ น้อย ๆ"

ต่อมาในปี พ.ศ. 2501 เขาได้ย้ายมาทำงานเป็นช่างที่สถานี ทอ.ทุ่งมหาเมฆ ในตอนนั้นทหารเป็นฝ่ายบริหาร แต่ผู้ประกาศและผู้จัดรายการเป็นพลเรือน สง่า อารัมภีร์ จัดรายการ "ข่าว 4 มุมบ้าน" และ "ข่าว 4 มุมเมือง" ให้โฆษกสลับกันอ่าน ภายหลังผู้บังคับบัญชาเห็นว่าน่าจะให้ทหารมาเป็นโฆษกบ้าง จึงให้ช่างมาสอบกับสง่า อารัมภีร์ อารีย์ อธิเกษม และเสนีย์ บุชปะเกศ วุฒิ เวนุจันทร์ สอบได้ที่ 1 จึงมาอ่านเสริมรายการ การใช้นามแฝงว่า วุฒิ เวนุจันทร์ นั้น สืบเนื่องมาจากเสนีย์ บุชปะเกศ เป็นผู้แนะนำให้ใช้ โดยเมื่อตอนที่เขาวางได้สมญาว่า "วุฒิศรรโม" จึงนำคำว่าวุฒิ มาเพียงคำเดียวและเพี้ยนพ้องกับนามสกุล จึงใช้ชื่อว่า วุฒิ เวนุจันทร์ ตั้งแต่นั้นมา

เริ่มรายการ "ข่าวข่าวบ้าน"

เมื่อพลเรือนลาออกไปจัดรายการที่อื่นในปี พ.ศ. 2502 ในเวลานั้นเสนีย์ บุชปะเกศ ออกไปจัดรายการ "ข่าว 4 มุมเมือง" ที่สส. วุฒิ เวนุจันทร์ จึงเปลี่ยนชื่อรายการเป็น "ข่าวข่าวบ้าน" เพื่อไม่ให้พ้องกันและเปลี่ยนแนวการอ่านโดยเอาวิธีพากย์หนังมาใช้

ในเรื่องการพากย์หนังนั้น เขาเล่าว่าสมัยเด็ก ๆ ไปดูหนังที่โรงหนังเฉลิมกรุงติดใจการพากย์ของทิดเขียว พอกลับมาบ้านก็หัดพากย์เป็นคนแก่ ผู้หญิงจีน แยก ซึ่งเขาบอกว่า "ชอบมาก" นอกจากนี้ยังมีหนังเร่ขายยามากมาย เรือขายยาของโยคีสถานสีพระยามาจอดหน้าบ้านย่า ก็ไปฟังคนขายยาพากย์หนังและลองหัดพากย์บ้าง ในเวลานั้นเขาอายุประมาณ

14 - 15 ปี จากประสบการณ์ที่ได้จากการพากย์หนังชายฉาบนี้เอง ที่วุฒิ เวนุจันทร์ นำมาใช้ในการเสนอข่าวทางวิทยุ เขาเล่าว่า "เวลาอ่านข่าวนั้น พากย์เหมือนหนังเลย ทำเสียงจีนเสียงแขก ทำให้คนติด"

วุฒิ เวนุจันทร์ กล่าวถึงเหตุผลที่ทำการข่าวว่า เป็นเพราะสมัยนั้นมีผู้จัดรายการเพลงกันมาก เขาเห็นว่าข่าวมีความสำคัญจึงคิดทำการข่าว นอกจากนี้เขายังได้ความคิดมาจากหนังสือญี่ปุ่นที่ว่า คนเราสนใจข่าวเกี่ยวกับชีวิตประจำวันและการอ่านข่าวต้องเป็นกลางให้เข้าถึงจิตใจของผู้ฟัง

ข่าวในระยะแรกของวุฒิ เวนุจันทร์ เป็นข่าวผิวเมียตีกัน หรือแย่งชิงมรดก เป็นข่าวที่นักข่าวตามโรงพักส่งมาให้ ได้แก่ ไชยวัฒน์ ยนต์เปี่ยม และจำนง รุ่งเรืองกุล เป็นต้น หลังจากที่เขาจัดรายการ "ข่าวชาวบ้าน" ได้ประมาณ 3 ปี จอมพลประภาส จารุเสถียร รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และข้าหลวง ยุบบุรณ์ อธิบดีกรมการปกครอง ได้เชิญนักข่าวไปคุยห้องสมุดประชาชน ปรากฏว่าหนังสือพิมพ์ที่ส่งไปไม่มีใครอ่าน ประชาชนบอกว่าอ่านไม่รู้เรื่อง วุฒิ เวนุจันทร์ จึงได้ความคิดว่าน่าจะนำข่าวจากหนังสือพิมพ์มาอ่านให้ชาวบ้านฟัง เขาจึงเริ่มนำพาดหัวข่าวและเนื้อข่าวมาอ่านสั้น ๆ แต่ภายหลังถูกหักท้วงจากจอมพลประภาส จารุเสถียร ว่า ประชาชนฟังไม่รู้เรื่อง เขาจึงอ่านรายละเอียดของข่าวให้ยาวขึ้น รายการ "ข่าวชาวบ้าน" ของวุฒิ เวนุจันทร์ ได้เปลี่ยนชื่อรายการมาเป็น "ข่าว 4 มุมบ้าน" ในปี พ.ศ. 2515 เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงเนื้อหาข่าวที่เสนอในรายการจากข่าวชาวบ้านเพียงอย่างเดียว มาเป็นข่าวราชการ ข่าวในประเทศ ข่าวต่างประเทศ ข่าวชาวบ้าน และข่าวบริการ

ทักษะเกี่ยวกับข่าว

ความน่าเชื่อถือและความน่าสนใจของข่าวในทัศนะของ วุฒิ เวนุจันทร์ อยู่ที่การหาข่าวด้วยตนเอง เพื่อให้ได้รายละเอียด ความถูกต้อง และแง่มุมที่น่าสนใจสำหรับผู้ฟัง และใช้แหล่งข่าว คือ สำนักข่าวไทย นักหนังสือพิมพ์ นักข่าวโทรทัศน์ ส่วนการตรวจสอบความเที่ยงตรงของข่าว เขามักจะตรวจสอบกับตัวนักข่าวเองโดยตรงเพราะเป็นผู้รู้เหตุการณ์เบื้องหลังเป็นอย่างดี ซึ่งในเรื่องนี้เขากล่าวว่า

...ผมต้องรับข่าวจากสำนักข่าวไทย เพราะผ่านการกลั่นกรองมาแล้ว ส่วนหนังสือพิมพ์ผมอ่านทุกฉบับว่าฉบับไหนลงข่าวยังไง แล้วดูว่าอันไหนมันเข้าท่า เอาหลักความจริงด้วยว่าชาวบ้านเขาสนใจข่าวอะไร... ปัจจุบันใช้หนังสือพิมพ์เป็นส่วนประกอบ ไม่ได้ใช้

เป็นหลัก การเสนอข่าวยืตหลักข่าวต้องรวดเร็ว มีความเป็นกลาง ไม่เอนเอียงไปทางข้างใดข้างหนึ่ง โดยเฉพาะไม่ให้กระทบกระเทือนเสถียรภาพของรัฐบาล หรือก่อให้เกิดความวุ่นวาย (สัมภาษณ์ 21 มิถุนายน 2532)

วัชระ มานะชัย

วัชระ มานะชัย เป็นชาวจังหวัดปราจีนบุรี ชีวิตวัยเด็กยากจน ระหว่างที่เรียนระดับประถมศึกษา เขาได้ออกจากโรงเรียนเพื่อหางานทำ เขาตระเวนหางานทำไปตามจังหวัดต่าง ๆ และได้รู้จักกับลูซาคี เกียนทอง ซึ่งไปถ่ายทำภาพยนตร์ที่จังหวัดยโสธร ซึ่งต่อมาได้ฝากงานที่วงดนตรีจูนาร์ตันในกรุงเทพฯ ให้ วัชระ มานะชัย เริ่มทำงานเป็นเด็กติดรถของวงดนตรีเมื่ออายุ 14 ปี เขาเล่าว่า "ทำงานรับใช้นักร้องรับจ้างเขาชื่อบุรี โอเลี้ยง" (สัมภาษณ์ 26 เมษายน 2533) การเข้ามาอยู่กับวงดนตรีลูกทุ่ง ทำให้เขาใฝ่ฝันอยากเป็นนักร้อง แต่ด้วยเหตุที่เป็นคนเสียงใหญ่ ไม่เหมาะจะร้องเพลง จึงหัดตีกลอง และได้ออกแสดงหน้าเวทีเป็นครั้งแรก ต่อมาลูซาคี เกียนทองแต่งเพลง "ไอ้โงง" ให้เขาร้องอัดแผ่นเสียง แต่ไม่ประสบความสำเร็จ เพราะในเวลานั้นสถานีวิทยุทั่วประเทศถูกสั่งปิด มีเพียงสถานีวิทยุททท. เท่านั้นที่ยังออกอากาศได้ เพลงของเขาจึงมีโอกาสดูแพร่ทางสถานีแห่งนี้เพียงคนเดียว วัชระ มานะชัย กล่าวว่า "ร้องเพลงเสียงไม่ดี จึงหัดเป็นโฆษกตามงานวัด พอว่างจากงานในวงดนตรีก็ไปเป็นโฆษกให้วัด เชิญชวนคนมาทำบุญ จนเกิดความกล้าที่จะแสดงออก" (สัมภาษณ์ 26 เมษายน 2533)

เล่นตลกหน้าเวที

เมื่อคุ้นเคยกับการเป็นโฆษกแล้ว วัชระ มานะชัย ได้หันมาสนใจการแสดงตลกหน้าเวที เขาเล่าว่า

...ใช้วิธีครุ่นนึกสักจำ คือ ดูเขาเล่นแล้วจำไว้ว่าเขาเล่นอย่างไร ไปนัดเขาข้างนอกอยู่ 2 ปี ให้มาตำราเดียว เขาไม่สอนแต่ให้ดูเอาเอง ตลกมีหลายอย่าง ตลกหน้าตาย ตลกหน้าเป็น ตลกใช้เครื่องประกอบ ผมเป็นคนทะเล้งเลยเล่นหน้าเวที ผิก ๆ เอาจนเริ่มเคยชิน วันไหนเขาไม่มาเราก็ออกไปแทน เล่นสลับการแสดงดนตรี นักร้องออกมาร้องแล้วก็มีจำอวดมาแสดง ต้องมีทุกวง เราดูแล้วเอามาเล่น เราอาจนึกแนวออกไป ต้องคิดมุขเอง..

ผู้ที่ถือว่าเป็นครูด้านการแสดงตลกของวัชระ มานะชัย คือ อาจารย์แคลลอ ซึ่งเป็นครูตลกประจำวงดนตรีจูนาร์ตัน วัชระ มานะชัย เล่นตลกหน้าเวทีให้กับวงจูนาร์ตัน และ

ต่อมาก็ตระเวนเล่นตลกกับวงดนตรีวงอื่น ๆ เดินทางไปตามจังหวัดต่าง ๆ จนกระทั่งเบนเข็มมาเล่นตลกในห้องอาหารที่กรุงเทพฯ และได้รู้จักกับประจวบ จำปาทอง

เข้าสู่วงการวิทยุ

เมื่อประมาณ 20 ปีเศษมาแล้ว ประจวบ จำปาทอง จัดรายการข่าวและเพลงลูกทุ่งร่วมกับจิต แจ่มใส ต่อมาจิต แจ่มใสออกไป ประจวบ จำปาทอง จึงชักชวนให้วัชระ มานะชัยมาทำงานด้วยในปี พ.ศ. 2506 โดยในตอนแรกประจวบฝึกให้อ่าน และทำให้ดูเป็นตัวอย่างฝึกอยู่ประมาณปีเศษ จึงให้เข้าร่วมในรายการโดยยังไม่ได้เป็นผู้อ่านข่าว วัชระ มานะชัยเล่าว่า

...อันดับแรกเขาจะให้สอดแทรกทำเสียงแบ็คกราวด์ เวลาเขาอ่าน เราก็มีหน้าที่อยู่อย่างเดียว ถ้าคนไหนทวนประสาทหน่อยก็ ไฮ้...ฮ้า...โห้...เฮ้...สอดแทรกไปเรื่อย ทำให้มันทวน ๆ ประสาทเข้าใจ คนฟังเขาบอกนี่ใครมาสอดแทรก คนเริ่มรู้จัก นี่เป็นวิธีการหนึ่งของพี่จวบ พอคนเริ่มรู้จัก เราก็เริ่มชินแล้วว่าข่าวมันเป็นแบบนี้ เขาก็เริ่มให้ลองรับบทดู เรารับบทแรกใช้ได้ดีก็ลอง ความชำนาญก็เริ่มขึ้น ๆ จนกระทั่งเขายอมรับ... (สัมภาษณ์ 15 เมษายน 2533)

วัชระ มานะชัย ได้จัดรายการ "เพลงและข่าว" ร่วมกับประจวบ จำปาทองเรื่อยมาจนกระทั่งภายหลังมีศรีรุ่ง รุ่นพิเศษ เข้ามาร่วมคณะด้วยรวมเป็น 3 คน แต่ในช่วงที่เก็บข้อมูลมาศึกษา ประจวบ จำปาทอง ได้หยุดจัดรายการไป จึงเหลือผู้อ่านข่าวเพียงวัชระ มานะชัย และศรีรุ่ง รุ่นพิเศษ ซึ่งเป็นเสมือนตัวแทนของประจวบ จำปาทอง ในการเสนอข่าวตามรูปแบบที่ประจวบ จำปาทองจัดทำขึ้นตั้งแต่แรก

วัชระ มานะชัย กล่าวถึงการเสนอข่าวในรายการ "เพลงและข่าว" ว่า "ตามรูปแบบข่าวเป็นข่าวชาวบ้าน รูปแบบเราสร้างมาตั้งแต่เดิมเป็นเจ้าแรก นายห้างประจวบเขาอ่านกันมา..." (สัมภาษณ์ 15 กุมภาพันธ์ 2533)

"ข่าว" ที่เขานำมาเสนอในรายการ มีรูปแบบคล้ายการแสดงละคร คือ ผู้เล่าเป็นทั้งผู้บรรยายและสวมบทบาทเป็นบุคคลในข่าวด้วย ตาม "บทข่าว" ที่นคร เมฆไกรสร ผู้สื่อข่าวของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์เขียนมาให้ โดยนำคดีที่สถานีตำรวจมาเขียน ซึ่งในเรื่องนี้ วัชระ มานะชัย เล่าว่า

... นักข่าวก็ไปหาข่าวตามสถานีตำรวจต่าง ๆ คือ เอาประจำวันข้าง ไร่ข้าง แต่ข่าวส่วนมาก นายร้อยเวรจะเป็นชื่อจริง ผู้ตกเป็นข่าวจะไม่ใช้ชื่อจริง เพื่อป้องกันการผิดพลาด หามาได้เรียบร้อยแล้วนักข่าวเขาจะทำเป็นบทละครพูดให้เราอีกทีหนึ่ง โดยใช้ความสามารถของนักข่าวเอง แต่ว่าเค้าโครงเรื่อง นลือตเรื่องเป็นเรื่องจริง... (สัมภาษณ์ 15 กุมภาพันธ์ 2533)

ทักษะต่อการเสนอข่าว

วัชระ มานะชัย มีทักษะว่า ข่าวเป็นความบันเทิงอีกรูปแบบหนึ่ง ในตอนแรกที่จัดรายการ นักข่าวนำเหตุการณ์จริงมาเขียนบทให้เหมือน "นิยาย" เมื่อนำมาอ่านในรายการแล้วรู้สึกสนุก และผู้ฟังนิยมมากขึ้น จึงเสนอข่าวในรูปแบบดังกล่าวเรื่อยมาจนถือเป็นเอกลักษณ์ของรายการ การเสนอข่าวจึงมุ่งให้เกิดความสนุกสนาน ไม่ให้ผู้ฟังเครียด และนำเรื่องของชาวบ้านมาเสนอเพื่อให้ผู้ฟังรู้สึกว่าเป็นเรื่องใกล้ตัว (สัมภาษณ์ 15 กุมภาพันธ์ 2533)

ศรีรุ่ง รุ่งนิเศษ

ศรีรุ่ง รุ่งนิเศษ เป็นชาวจังหวัดฉะเชิงเทรา เริ่มทำงานกับหนังเร่ในจังหวัดบ้านเกิดโดยเป็นคนทำเสียงประกอบในภาพยนตร์ เช่น ตีกลอง เป่าแตร ตีฉาบ และทำเสียงอื่น ๆ ซึ่งภาพยนตร์ยุคนั้นยังเป็นหนังเงียบ ต่อมาจึงเริ่มหัดโฆษณาหนังตามใบปลิวที่มากับหนัง หลังจากทำงานกับหนังเร่ได้ระยะหนึ่งจึงไปทำงานในโรงภาพยนตร์ ทำหน้าที่ฉายภาพยนตร์จนกระทั่งได้เป็นหัวหน้าห้องฉาย ศรีรุ่ง รุ่งนิเศษ ได้ทำงานใกล้ชิดกับนักพากย์ภาพยนตร์ จึงเรียนรู้วิธีการพากย์โดยใช้วิธีครุ่นนึกจำและหัดพากย์บ้าง เมื่อคนพากย์ขาด เจ้าของโรงก็ให้พากย์แทน ศรีรุ่งเล่าถึงการพากย์หนังในตอนแรก ๆ ว่า "ครั้งแรกไม่ประสบผลสำเร็จ พากย์ลุ่ม หนักพูดไปแต่พูดไม่ออก เวลาไม่มีบท ใช้วิธีดูหนังหนึ่งเที่ยวแล้วจดชื่อพระเอก นางเอกแล้วคำน้ำเอาข้างที่ไม่ตรงกับเหตุการณ์ในเรื่อง ต้องใช้ไหวพริบหาวิธีแก้กับคนดูไม่ให้เขารู้ว่าเราดำน้ำ..." (สัมภาษณ์ 26 เมษายน 2534) ศรีรุ่ง รุ่งนิเศษ เคยพากย์ทั้งภาพยนตร์ต่างประเทศและภาพยนตร์ไทย โดยต้องตัดเสียงเป็นผู้หญิงและทำเสียงประกอบไปด้วย

ศรีรุ่ง รุ่งนิเศษ ทำงานอยู่ที่จังหวัดฉะเชิงเทราประมาณ 10 ปี จึงออกตระเวนเป็นนักพากย์ไปตามจังหวัดต่าง ๆ ทั่วทุกภาค จนกระทั่งภาพยนตร์ไทยเปลี่ยนจากฟิล์ม 16 มม. ซึ่งพากย์สดขณะฉาย มาเป็นฟิล์ม 35 มม. นักพากย์ต้องบันทึกเสียงลงฟิล์ม ทำให้งานพากย์น้อยลง ศรีรุ่ง รุ่งนิเศษ จึงเปลี่ยนไปทำงานเป็นคนคุมการเงินให้เจ้าของหนัง (checker) ตามโรงภาพยนตร์ แต่ทำอยู่ระยะหนึ่งก็กลับไปพากย์หนังอีก

เข้าสู่วงการวิทยุ

ขณะที่ ศรีรุ่ง รุ่งนิเศษ พากย์หนังอยู่ที่จังหวัดพิษณุโลก เพื่อนักพากย์คนหนึ่งได้มาชักชวนให้ไปทำงานกับประจวบ จำปาทองในกรุงเทพฯ ศรีรุ่งจึงเลิกอาชีพนักพากย์หนัง มาอ่านข่าวให้รายการ "เพลงและข่าว" ของ ประจวบ จำปาทองในปี พ.ศ. 2518

ศรีรุ่ง รุ่งนิเศษ เล่าถึงการอ่านข่าวทางวิทยุว่า

...ที่แรกไม่ค่อยดี จนกระทั่งชินขึ้น รายการข่าวที่ทำตอนแรกมีบทเป็นละคร แรก ๆ ต้องตามบทไปก่อน แรก ๆ เข้ามาไม่รู้ทางเล่นกัน ก็เล่นอะไรกันไม่ได้ จนกระทั่งรู้ทางเล่น อย่างผมกับวัชระ มุขการเล่นสอนกันไม่ได้ นัดแนะกันไม่ได้ ต้องเอาเหตุการณ์เฉพาะหน้า เมื่อรู้ทางเล่นแล้วยังไงก็เล่นได้ นัดกันก่อนไม่ได้ อย่างผม วัชระ และ นายห้าง (ประจวบ จำปาทอง) พูดอะไรรู้กันหมด... (สัมภาษณ์ 26 เมษายน 2534)

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้วิจัย

นางอรุณา มิ่งเมือง เกิดวันที่ 25 มิถุนายน พ.ศ. 2495 ที่กรุงเทพมหานคร สำเร็จปริญญาตรีในศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2515 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต ที่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2531 ปัจจุบันรับราชการที่ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา กรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย